

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN EERSTE KWARTAAL 2023

Zendingsprojecten 1e kwartaal 2023: **Oost-Centraal Afrika Divisie**

1. Studentenverblijf Mugonero School voor Verpleegkunde, Mugonero, Rwanda
2. Personeelshuisvesting, Faculteit Geneeskunde, Adventistische Universiteit van Centraal Afrika, Masoro, Rwanda
3. Agrarisch trainingscentrum voor jongeren, Nchwanga, Oeganda
4. Multifunctionele hal, Ethiopische Adventistische School satelliet campus, Nekemte, Ethiopië
5. Studentenverblijf en multifunctionele hal, Mwata Adventistische School voor dove kinderen, Mwata, Kenia
6. Multifunctionele hal, Universiteit van Arusha, Tanzania

Onwillige verpleegster

Uganda, 7 januari

Christine

Christines familie in Uganda was zo arm dat ze haar naar een kostschool stuurden om opgevoed te worden door priesters. Één priester was als een vader voor haar. Hij lette goed op haar en hielp haar toen ze klaar was met de kostschool en afstudeerde van haar studie verpleegkunde. Christine wilde graag aan de slag als verpleegster en de priester raadde haar aan het buiten de stad te zoeken. 'De pleziertjes van het stadsleven kunnen een slechte invloed op je hebben', zei hij. Christine had nooit getwijfeld aan de priester. Toch was ze er nu niet zeker van of ze het platteland zag zitten. Leven in de stad zou veel gemakkelijker zijn.

Terwijl ze naar een baan zocht, kwam een vacature voorbij als verpleegster in een adventistisch medisch centrum. Ze reageerde niet direct op de baan, omdat ze wist dat het medisch centrum eigendom was van de Adventkerk. Daar kwam nog bij dat het medisch centrum op het platteland lag en ze wilde graag in de stad blijven. Ze zette het baanaanbod uit haar hoofd. Tot de priester haar belde. 'Maak je klaar om te vertrekken', zei hij. 'Een auto komt straks naar je toe om je naar je nieuwe werkplek te brengen'. 'Waar ga ik dan aan de slag?', vroeg ze. 'Haast je en sta klaar', zei de priester. 'De vacature sluit binnenkort'. Christine dacht dat de priester een buitenkansje geregeld moest hebben voor haar. Hij was er zo vol van. Ze stond dan ook versteld toen de auto, na haar opgehaald te hebben, halt hield op het terrein van het adventistisch medisch centrum.

Ze wilde niet aan de slag op het platteland, maar ze had geen keus. Onwillig aanvaardde ze haar baan als verpleegster in het medisch centrum en verhuisde naar de interne huisvesting. Christine kreeg heel wat te verduren tijdens haar nieuwe baan. Allereerst benauwde het leven op het platteland haar. Ten tweede verbaasde het haar dat mensen God op zaterdag aanbaden. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat God zich met zo'n gemeenschap bemoeide. Daarbij kwam ook nog eens dat ze haar eigen geloofskerk niet bezoeken kon op zondag, die was veel te ver weg. 'Wat kan ik anders doen dan hier zitten en me opgesloten voelen?', dacht ze. Regelmatig kwam een hele groep adventisten naar Christine toe om haar een bezoekje te brengen en met haar te bidden. Elke sabbat zongen ze, baden ze en bestudeerden ze de Bijbel met haar. Het raakte Christine. Ze vond het fijn met hen te zingen. Langzamerhand opende haar hart zich voor de ongewone manier waarop de adventisten God aanbaden, maar ze vreesde wat de priester ervan zou vinden als hij erachter kwam.

Kerkleden bleven haar bezoeken, maar steeds weigerde ze in te gaan op hun vraag lid te worden van de Adventkerk. Na drie jaar stelden ze haar de vraag niet meer. In die tijd dacht Christine vaak na over hun uitnodiging en wat hun Bijbelstudies haar geleerd hadden. Ze bracht zelfs haar eigen zus ertoe zich aan te sluiten bij de Adventkerk. 'Ze verkondigen de waarheid', liet ze haar zus weten. Christine ging niet langer naar haar eigen kerk, al was ze nog steeds niet van plan lid te worden van de Adventkerk. God aanbidden op zaterdag was niets voor haar.

Op een zaterdagochtend vroeg een kerklid haar mee te gaan naar een campmeeting. Die uitnodiging was precies wat ze nodig had. 'Dit is mijn dag!', dacht Christine. In het geheim nam ze een extra setje kleding mee. In de afgelopen drie jaar had ze al veel doopdiensten voorbij zien komen en ze wist wat ze kon verwachten. Toen de predikant een oproep deed naar voren te komen, willigde ze dat verzoek in. Geen van de aanwezigen had dat aan zien komen. Ze had haar wens met niemand gedeeld. Dolblij kwam Christine omhoog uit het doopwater.

Christine dankt God nu dat Hij de weg voor haar baande naar het medisch centrum, dat bekend staat als het *Nchwanga Seventh-day Adventist Dispensary*. 'Ik wilde niet naar *Nchwanga*, maar God is zo vriendelijk en genadig voor me geweest hier', zei ze. 'Mijn tijd op *Nchwanga* heeft mijn leven op zijn kop gezet'.

In dit kwartaal draagt een deel van de dertiende sabbatgiften bij aan de opening van een agrarisch opleidingscentrum voor jongeren in Nchwanga, Uganda. 'Lieve luisteraar', laat Christine weten, 'steun alstublieft de bouw van dit evangelisatie- en trainingscentrum waardoor vele levens veranderd kunnen worden in Uganda'.

Gat in maag

Democratische Republiek Congo, 14 januari

Marcel

Marcel dacht dat hij doodging. Zijn maag deed zo verschrikkelijk pijn. Als hij zijn hand op zijn buik legde, werd het alleen maar erger. Hij had geen geld en wist niet wat hij moest doen. In Kinshasa, de hoofdstad van de Democratische Republiek Congo, zou geen ziekenhuis hem opnemen zonder de zekerheid dat hij zijn medische behandeling kon betalen. Tot iemand hem vertelde over de *Adventist Clinic of Kinshasa*. Misschien wilden zij hem helpen. Onder leiding van zijn kinderen en vrouw, Charlotte, haastte Marcel zich naar de kliniek waar zo'n vijftien patiënten terecht konden.

Het gezin kon hun oren niet geloven, maar het medisch team repte geen moment over geld. Integendeel, ze overlaadden Marcel en zijn gezin met gebeden. 'Wat stonden we versteld door de manier waarop het medisch team met mijn gezin en mij omging. Ze eisten niets en waren er enkel op gericht een mensenleven te redden', vertelt Marcel. 'De meeste ziekenhuizen behandelen je niet eens als je geen geld hebt laten zien'. Het medisch team onderzocht hem en ontdekte dat Marcel leed aan een maagperforatie. Ze konden de oorzaak van de scheurtjes niet achterhalen. Een maagperforatie kan ontstaan door een blindedarmontsteking, het binnenkrijgen van een bijtende stof of vreemd object of door een geweerschot of verwonding van een mes.

Marcel balanceerde op het randje van de dood. De inhoud van zijn maag kon door de scheuren lekken en een dodelijke infectie veroorzaken. Het medisch team moest een spoedoperatie uitvoeren. De operatie was niet zonder gevaar. Drie op de tien mensen overleven de ingreep niet. Marcel werd opgenomen in de kliniek. En dat terwijl het medisch team niet over alle middelen beschikte om hem te opereren. Toen de noodzakelijke apparatuur arriveerde, bracht het medisch team Marcel naar de operatiekamer. Anesthesiologen brachten hem onder narcose. De artsen gingen aan de slag, deden alles wat ze konden om zijn maag zorgvuldig te herstellen en hechtten hem vervolgens. Marcel is ervan overtuigd dat God, en niet de doktoren, de hand had in deze ingewikkelde operatie.

'Het was zo'n gevaarlijke ingreep', vertelt hij. 'De dood stond voor mijn deur. Maar eerlijk waar, God opereerde me. Zo'n buikoperatie is een kwestie van leven of dood en ik leef nog.' Tien dagen na de operatie bleek de ingreep geslaagd te zijn. 'Waarlijk, mijn leven is een wonderdaad van God. Hij heeft de touwtjes in handen', zegt Marcel. 'Ik ben nooit vergeten welk een gebedssfeer aanwezig is in de adventistische kliniek. De aanwezigheid van God is onmisbaar in moeilijke tijden.' Marcel laat weten dat hij en zijn gezin de kliniek nooit zullen vergeten. Het is de plaats waar zijn leven gered werd. Ook vertelt hij de Adventkerk niet te vergeten, aangezien die de kliniek leidt. 'Laat de kliniek hun liefdevolle daden blijven doen voor wie het nodig heeft', zegt hij.

In 2019 ontving de kliniek een deel van de dertiende sabbatopbrengst om haar voorzieningen te verbeteren. Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbatcollecte. Uit Marcells verhaal blijkt wel dat de kleinschalige kliniek voor vijftien patiënten nog steeds te kort schiet in een

stad met 17 miljoen inwoners. Haar medisch team blijft erop gericht mensen, één voor één, tot Christus te leiden. Marcel wijst zichzelf aan als één van die mensen. 'Ik kwam stervend en ging levend weg!', zegt hij. 'Prijs de naam van God! Ik heb Christus leren kennen door hun vriendelijke manier van doen.'

Heftig vliegtuigongeluk

Democratische Republiek Congo, 21 januari

Pius

Op wonderbaarlijke wijze overleefde een zevendedagsadventist een ernstig vliegtuigongeluk. Hij wilde een kerk bezoeken die hij begonnen was in een afgelegen gebied van de Democratische Republiek Congo. Pius, een 53-jarige Congolese lekenevangelist en de piloot sprongen uit een 2-motorige tweedekker, vlak voordat de machine de grond raakte. De andere vijf mensen in het vliegtuig kwamen om. 'Hij had alleen zijn telefoon nog', vertelde zijn vrouw, Nicole. Via foto's die een vriend vlak na het ongeluk stuurde, kreeg ze te horen hoe het met haar man ging. Pius was gewond aan zijn hoofd en been, maar had niets gebroken. Op de foto's die ze ontving, zag haar man er verward uit en droeg hij een met bloed doordrenkt shirt, terwijl hij zijn telefoon in zijn hand hield. Het duurde drie dagen voordat Nicole haar man aan de lijn kreeg, maar de eerste woorden die hij via de telefoon sprak waren vol lof over God. 'Ik zal deze God nooit verlaten', zei hij haar. 'Hij is geweldig'.

Laatste momenten van de vliegtocht

Waarom het vliegtuig crashte, is niet duidelijk. Het in de Sovjet-Unie gebouwde vliegtuig dat een plaatselijke vliegtuigmaatschappij had ingezet, kreeg blijkbaar motorproblemen vlak nadat het was opgestegen vanuit het dorp Kamako om 150km te vliegen naar Tshikapa, dat grenst aan Angola. De piloot hoopte nog op een noodlanding, maar de motor haperde aan alle kanten. Terwijl het vliegtuig aan hoogte verloor, vulde de cabine zich met rook en zag Pius de piloot uit de cockpit komen. Op dat moment hoorde hij een stem die hem zei, 'Volg de piloot'. Hij zag de piloot een nooduitgang openen en uit het vliegtuig springen. Hij volgde zijn voorbeeld. Enkele tellen later raakte het vliegtuig de grond en vatte het vlam. Dat alles gebeurde op zo'n 3km van de vliegtuigbasis. Na het ongeluk betuigden de ouderlingen van de plaatselijke adventkerk hun medeleven aan de gezinnen van de overledenen. Tot de passagiers hadden zakenmensen behoord en een Angolese moeder.

Geen vluchten op sabbat

Pius, een lekenevangelist en diamanthandelaar, was aan boord gegaan van het vliegtuig om een *church plant*, bestaande uit vijftien mensen, te bezoeken. Hij was dit kerkje begonnen na een paar evangelisatiebijeenkomsten. Toen hij een directe vlucht probeerde te boeken naar het dorp waar de kerk zich bevond, bleek dat het vliegtuig alleen op sabbat vloog. Hij legde de medewerker van de vliegtuigmaatschappij uit dat hij ervoor koos op sabbat niet te vliegen. 'Dat doe ik niet, omdat ik God op sabbat aanbid', zei hij. 'Maar deze vlucht gaat alleen op zaterdag', antwoordde de medewerker. Pius moest een andere manier vinden om zijn eindbestemming diezelfde dag te kunnen bereiken. Na wat rondgekeken te hebben, boekte hij een vlucht met het noodlottige vliegtuig. Hij belde zijn vrouw vanaf het vliegveld om haar te vertellen over zijn gewijzigde plannen. Hij hoopte een andere route gevonden te hebben naar het dorp met de *churchplant*.

Die middag wachtte Nicole tot haar man zou bellen om te laten weten dat hij veilig was aangekomen op het andere vliegveld. Maar hij belde niet. Ten slotte belde een neef haar met de vraag, 'Hoe gaat het met je man?'. Nicole antwoordde dat ze elkaar 's ochtends voor

het laatst gesproken hadden en vroeg haar neef of hij iets wist. Zonder antwoord te geven, verbrak de neef het contact. Nicole belde meteen terug en stond erop dat hij vertelde wat hij wist. 'Blijf bidden en God dienen', was het antwoord. 'Het vliegtuig dat je man nam, is neergestort en iedereen is omgekomen op je man en de piloot na'. Nicole ging naar haar slaapkamer en viel op haar knieën om te bidden. Korte tijd later belde een vriend op om te laten weten dat hij via Internet foto's had gestuurd van haar man en het vliegtuigongeluk. Nicole haastte zich naar een Internetcafé om Wifi-verbinding te maken en de foto's te zien. Wat was ze blij te zien dat Pius nog leefde, ondanks zijn verwondingen. Nicole heeft veel vragen over de gebeurtenissen van die dag. Ze begrijpt niet waarom haar man en de piloot het overleefden, terwijl de anderen omkwamen. Ze weet niet of de keuze van haar man om niet te reizen op sabbat een rol speelt in het hele verhaal. Ze gelooft wel dat hij gered is zoals beloofd wordt in Psalm 91:14, waar de HEER zegt: 'Ik zal bevrijden wie Mij liefheeft en beschermen wie met Mijn naam vertrouwd is'. 'Dank aan God dat Hij ons te allen tijde kan beschermen', zegt ze.

Dank u voor uw dertiende sabbatgaven waarmee we churchplants kunnen oprichten in de Democratische Republiek Congo en over de hele wereld.

Geloofsgebed

Tanzania, 28 januari

Elia

Elia had een groot probleem. Hij had zijn diploma gehaald aan de middelbare school in Tanzania. Hij was toegelaten tot de *University of Arusha*, die eigendom is van de Adventkerk. Maar hij kon het opleidingsgeld niet betalen. De *University of Arusha* was niet Elia's eerste keuze geweest. De adventistische universiteit had op de derde plek gestaan in zijn top vijf universiteiten waar hij wilde studeren. Tot hij zijn vriend Joseph had gebeld, een klasgenoot op de middelbare school, om hem te vragen waar hij ging studeren. 'Laten we naar de *University of Arusha* gaan', stelde Joseph voor. 'We zouden veel aan elkaar hebben'. Het stond Elia ook wel aan om samen met Joseph te studeren. Ze schreven zich beiden in aan de *University of Arusha*, waarna ze ook allebei toegelaten werden tot de onderwijsbachelor. Elia en Joseph waren dolgelukkig en dankten God. Maar geen van de twee jongens kon het opleidingsgeld betalen. Ze vroegen financiële steun van de staat aan.

In de week voor zijn vertrek woonde Elia een gebedsweek bij van de *Yombo Adventkerk*. De predikant vroeg de mensen hun gebedsverzoeken te noteren op een apart blaadje. Elia was er zelf verbaasd om, maar het gebed dat hij opschreef was vol lof en niet vol vragen. 'Dank U, God, dat ik toegelaten ben tot de *University of Arusha* en dat U mij helpt het geld bij elkaar te krijgen om het opleidingsgeld te betalen', had hij opgeschreven. Hij had geen financiële steun gekregen, maar hij schreef het op omdat hij geloofde dat God het hem zou geven.

Op vrijdag gingen Elia en Joseph naar het busstation om kaartjes te kopen voor de reis van 600km vanuit de hoofdstad van Tanzania, Dar es Salaam, naar de universiteit in het dorp Usa River. Nadat ze hun buskaartjes hadden betaald, uitte Joseph zijn zorgen over wat voor hen in petto lag. 'We hebben de kaartjes gekocht voor onze reis naar Arusha, maar jij weet ook dat we daar vreemdelingen zijn', zei hij. 'Hoe komen we daar rond zonder financiële steun?'. 'Geloof je in God?', vroeg Elia. 'Ja, maar....', aarzelde Joseph. Elia herhaalde zijn vraag. 'Is de God waar jij in gelooft niet dezelfde als waar ik in geloof?', zei hij. 'Ja', antwoordde Joseph. 'God vond het goed dat wij deze kaartjes kochten. Dan zal Hij ons ook helpen rond te komen', stelde Elia.

Later die dag kregen Elia en Joseph bericht dat hun verzoek om financiële steun was ingewilligd. Overweldigd belde Joseph Elia op. 'Jouw geloof is fantastisch', zei hij. Op sabbat ging Elia naar de kerk en deelde hij het goede nieuws. In zijn ogen was het een wonder. De predikant bad voor hem en de kerkleden wensten hem Gods zegen tijdens zijn verblijf aan de *University of Arusha*. Elia is nu bijna klaar met zijn universitaire opleiding. Veel van zijn vrienden kwamen later naar de universiteit, omdat ze vanwege hun sabbatviering weggestuurd werden van hun eigen universiteit. Hij realiseert zich maar al te goed dat hij de sabbat niet had kunnen houden als hij naar een andere universiteit was gegaan. 'Ik ben mijn universitaire reis begonnen met de hoge verwachtingen een betere opleiding te krijgen en ik heb nooit spijt gehad van mijn keuze', legt hij uit.

In dit kwartaal gaat een deel van de dertiende sabbatcollecte naar de Universiteit van Arusha om de bouw van een nieuwe multifunctionele ruimte te bekostigen. 'Onze Universiteit van Arusha heeft momenteel ruimtegebrek', vertelt Elia. 'Met uw dertiende sabbatgave kunnen we een gebouw plaatsen met veel klaslokalen en bedrijfsruimtes waar talloze studenten een veelzijdige opleiding kunnen volgen. God zegene u terwijl u zich dit kwartaal voorbereidt op de dertiende sabbat'.

Gods tijd

Tanzania, 4 februari

Godwin K. Lekundayo

Vraag een man dit persoonlijke verhaal te delen. Begin het verhaal door te zeggen dat je spreekt namens predikant Godwin uit Tanzania:

Als wijkpredikant ontdekte ik hoe de hemel over tijd denkt. Hoe dat kwam? Ik leidde de drie weken durende evangelisatiebijeenkomsten in Tanzania. De organisatoren hadden het droogste seizoen gekozen om samen te komen in Moshi, een stad aan de voet van de Mount Kilimanjaro, de hoogste berg in Afrika. Maar na de eerste week kregen we te maken met zware regenbuien. Omdat ik meende dat de regen mensen thuis zou houden, stelde ik voor de bijeenkomsten naar een later moment te verplaatsen. Tot mijn verbazing ging de voorzitter van de plaatselijke evangelisatiecommissie daar niet mee akkoord. 'Nee, predikant, we stellen niets uit', zei hij. 'We bidden al lange tijd voor deze bijeenkomsten en onze HEER heeft onze gebeden gehoord en wist dat het zou gaan regenen. 'Wat is dan uw plan?', zei ik. 'U weet ook hoe erg het regent'.

Een beetje geloof

'Zolang we maar geloven dat God rekening houdt met het tijdstip van de bijeenkomsten', stelde hij. 'Laten we het volgende gebed bidden: 'Onze goede HEER, U mag het laten regenen zoveel U wilt, zolang het maar niet regent van 15:30 tot 18:30.' De mensen zouden dan 30 minuten hebben om bij de bijeenkomsten van 16:00 te komen en 30 minuten om weer thuis te komen na de afloop van de bijeenkomsten om 18:00. Al stond ik er niet helemaal achter, ik sloot me aan bij het gebed. De volgende ochtend stortregende het. De hoosbui duurde tot laat in de middag. Maar precies om 15:30 stopte het met regenen. Onze bijeenkomst begon om 16:00 en ik predikte tot 18:00. Om 18:30 begon het weer te regenen. Twee weken lang ging het zo door met het weer. De regen stortte neer tot 15:30, dan stopte het, waarna het weer begon om 18:30.

Op een dag kwam een bezoeker om 15:00 bij de bijeenkomst aan om een goede plek te bemachtigen. Hij wachtte een tijdje, maar door de hoosbuien dacht hij dat de samenkomst gecancelld zou worden en ging weg. De volgende dag vroeg hij of de bijeenkomst door was gegaan. 'Natuurlijk', antwoordde ik. 'We hebben God niet gevraagd de regen te stoppen om 15:00. We hebben voor 15:30 gebeden en daar had u aan moeten denken'. 'Ik zal nooit meer zo stom doen', zei de man. Voortaan ging hij pas om 15:30 naar de bijeenkomsten en kwam altijd droog aan.

12 dopelingen

Op sabbat beseften we tot onze grote schrik dat we de HEER vergeten waren te vragen de regen een halt toe te roepen voor onze ochtenddienst. Maar God kende onze tekortkomingen en vanaf 9:00 's ochtends tot in de middag regende het niet. Op de laatste sabbat doopte ik twaalf mensen in een rivier. Toen ik de laatste persoon uit het water hielp, begon het weer te plenzen. 'U bent een gezegend mens', vertelde ik hem. 'U bent gedoopt in rivierwater en door hemelse regen'. Deze ervaring leerde me dat God zich bewust is van

tijd. Al is Hij niet begrensd door de tijd zoals wij, Hij verwacht van ons op de tijd te letten en er goed mee om te gaan. Paulus laat ons weten: 'Let er dus goed op welke weg u bewandelt, gedraag u niet als dwazen maar als verstandige mensen'¹. Als ik me niet aan de tijd had gehouden in die evangelisatiebijeenkomsten, hadden de mensen naar huis moeten lopen in de stromende regen. Sommigen zouden dan verkouden zijn geraakt of waren eenvoudigweg niet meer gekomen. Ons tijdsbeheer is heel belangrijk. Laat mij u uitnodigen de HEER met mij te vragen op de tijd te letten: 'Leer ons zo onze dagen te tellen dat wijsheid ons hart vervult'².

Dank u voor uw dertiende sabbatgave die zes zendingsprojecten ondersteunt door de hele Oost-Centraal Afrikaanse Divisie. Daartoe behoort ook de bouw van een hoognodig multifunctioneel centrum aan de Universiteit van Arusha in Tanzania.

¹ Efeziërs 5:15

² Psalm 90:12

Levensveranderende opleiding, deel 1

Tanzania, 11 februari

Henry

Henry was geen lid van de Adventkerk, maar adventisten bleven hem aansporen zich in te schrijven voor de studie Boekhouding aan de door de kerk geleide *University of Arusha* in Tanzania. Toch kwam Henry tot de conclusie dat hij zich niet aan kon melden bij de universiteit, simpelweg omdat hij niet genoeg geld had. Ontzettend teleurgesteld dacht hij na over zijn toekomst. Een adventistische predikant hoorde over de moeilijke positie waarin hij zat en stak hem een riem onder het hart. 'Geef niet op naar de *University of Arusha* te gaan', zei hij. Ook het gezin van de predikant bemoedigde Henry het bijltje er niet bij neer te gooien.

Henry vroeg financiële hulp van de staat aan voor zijn opleiding – en wachtte af. Steeds wachtte hij. Een paar maanden lang bleef het akelig stil. Tot de *University of Arusha* het geweldige nieuws met hem deelde. 'De overheid willigt je verzoek om financiële hulp volledig in', liet een predikant van de universiteit weten. 'Meld je bij de *University of Arusha* voor je toelating en inschrijving'. Met goede moed bereikte Henry de campus. Hij wilde zo veel grote en geweldige dingen bereiken na zijn afstuderen. Hij was 22 jaar oud en zijn hele toekomst lag nog voor hem. Zijn eerste indruk van de *University of Arusha* was positief.

De campus lag in een mooie omgeving met het *Arusha National Park* om de hoek. Zo af en toe zag hij zebra's en gazelles over de campus dwalen. Berg Meru, de op vijf na hoogste berg in Afrika, stond te pronken in westelijke richting en op heldere dagen kon hij de hoogste berg in Afrika, de Kilimanjaro, met het blote oog zien vanuit het raam in het klaslokaal. Hij kwam tot de ontdekking dat de *University of Arusha* uit vooral internationale studenten bestond, uit jonge mensen uit bijvoorbeeld Kenia, Rwanda, Uganda, Botswana, de Democratische Republiek Congo en nog een aantal andere landen. Het boeide hem kennis te maken met de veelheid aan culturen in andere Afrikaanse landen.

Hij kon het vooral goed vinden met de docenten. Het verbaasde hem, maar de meeste docenten woonden op de campus en waren heel makkelijk te benaderen, ook na de gebruikelijke lessen. Hun onderwijsmethode deed hem denken aan de omgang tussen een ouder en een kind. De onderwijzers behandelden hem als een zoon. Elke les begon met gebed. Hij wijdde zich aan zijn studie op de adventistische universiteit. Terwijl hij dat deed, legde hij het adventistische geloof ook regelmatig naast de religieuze tradities van zijn familie. Hij voelde wel dat het adventistische geloof hem aansprak. Hij was altijd bij de erediensten op sabbat, de gebedsbijeenkomsten op woensdagavond en de gebedsweken.

En dat terwijl hij op zondag ook regelmatig naar de erediensten van zijn eigen kerk ging. Hij meende een toegewijd lid te zijn van de gemeente waar zijn familie toe behoorde. Hij was zelfs penningmeester van een groep studenten aan de *University of Arusha* die tot zijn denominatie behoorden. Toch vond Henry het adventistische geloof interessant, vooral door de maaltijden in de universiteitscafetaria. De koks bereidden uitsluitend vegetarisch voedsel. Voordat hij naar de universiteit was gegaan, had Henry weleens gelezen dat een menselijk

dieet het beste kan bestaan uit zaden, fruit en groenten, niet uit vlees. Aan de universiteit kon hij in de praktijk brengen wat hij had gelezen.

Na drie maanden uitsluitend vegetarisch gegeten te hebben, merkte hij niets aan zijn gezondheid. Tot vrienden hem op een dag uitnodigden voor een lunch buiten de campus waar schapenvlees geserveerd zou worden. Die nacht kon Henry zich niet concentreren. Het lukte hem niet te studeren, zijn gebeden leken krachteloos en hij sliep onrustig. Op dat moment besloot hij dat een vegetarisch dieet het beste voor hem was.

Henry vond het ook geweldig te zien hoe adventisten het Avondmaal vierden. Hij had nooit meegemaakt dat mensen twee-aan-twee elkaars voeten wassen. De voetwassing en het eten van het brood en drinken van het druivensap openden zijn ogen voor de betekenis van ware vergeving en algehele nederigheid. De middagen op sabbat waren helemaal bijzonder. Onderwijzers en andere studenten nodigden hem maar al te vaak uit met hen te lunchen. Het verbaasde hem dat de uitnodiging nooit gepaard ging met de vraag of hij wel adventist was. Na de lunch op sabbat woonde hij het middagprogramma bij in de universiteitskapel of wandelde hij in de natuur. Soms zong hij liederen met vrienden tot zonsondergang. Met het verstrijken van de maanden leerde hij steeds meer over deze nieuwe levensstijl met Christus die zijn leven op z'n kop zette.

In dit kwartaal helpt een deel van de dertiende sabbatopbrengst de Universiteit van Arusha uit te breiden door de bouw van een hoognodig multifunctioneel centrum. Dank u voor uw gaven, zodat studenten zoals Henry een nieuw leven leren kennen met Christus. Volgende week gaan we verder met Henry's verhaal.

Levensveranderende opleiding, deel 2

Tanzania, 18 februari

Henry

Vorige week: Henry krijgt interesse in het adventistische geloof na zich ingeschreven te hebben aan de Adventist University of Arusha in Tanzania. Hij geniet van de erediensten, vegetarische maaltijden en activiteiten op sabbat. Toch blijft hij een trouw lid van de gemeente waar zijn familie bij hoort.

Tijdens het tweede jaar van zijn studie ontmoette Henry een jonge adventistische vrouw, genaamd Doreen, aan de *University of Arusha*. Ze kwam uit Kenia en behoorde tot de vele internationale studenten die de universiteit rijk was, bijvoorbeeld uit Rwanda, Uganda, Botswana, de Democratische Republiek van Congo en uit nog veel meer landen. Henry, afkomstig uit Tanzania, wilde graag meer te weten komen over de verschillende Afrikaanse culturen en hij was bovenal nieuwsgierig naar Doreen.

Henry en Doreen werden goede vrienden. Waar de één was, was de ander ook. Ze hielpen elkaar met hun studies en baden samen. Soms discussieerden ze fel over de culturele verschillen tussen de twee landen waar ze vandaan kwamen, Tanzania en Kenia. In het begin vermeden zowel Henry als Doreen het over hun geloofsverschillen te praten. Doreen dacht dat Henry adventist was. En geen wonder; Henry deed vaak actief mee aan religieuze activiteiten op de campus. Hij begeleidde erediensten en zong in het studentenkoor. Toen ze ontdekte dat hij helemaal geen adventist was, grepen ze elke mogelijke kans aan om over God te praten.

Op een zeker moment werd Henry uitgenodigd voor een geestelijke rustsessie die speciaal georganiseerd was voor universitaire studenten in Rwanda. De Adventkerk binnen de Oost-Centraal Afrikaanse Divisie, waartoe Tanzania, Rwanda, Kenia en acht andere landen horen, regelde de rustsessie. Henry was nooit eerder in Rwanda geweest. Hij had alleen de slogan van het land voorbij horen komen, 'Land van duizend heuvels en een miljoen glimlachen'. Nu zou hij dat met eigen ogen te zien krijgen. Na zijn reis keerde hij terug naar Tanzania en kreeg hij de vraag over Rwanda te vertellen tijdens een speciaal programma voor kerkleiders. Het verbaasde hem dat hij, een niet-adventist, gevraagd werd er iets over te zeggen.

Met een geweldige reis achter de rug keek Henry al uit naar de volgende rustsessie voor universitaire studenten die het jaar erop in Kenia plaats zou vinden. Hij was nooit eerder in Kenia geweest. Tijdens de rustsessie zong hij in hun universiteitskoor en kregen ze enkel positieve reacties op hun muziekkuitvoering. Hij vond de maaltijden heerlijk, het programma goed georganiseerd en de slaapplekken aangenaam. Deze ervaring had hem enkel enthousiaster gemaakt voor het adventistische geloof. De rustsessie in Kenia was helemaal bijzonder omdat hij er met Doreen naartoe kon.

Met vlag en wimpel studeerde Henry af aan de *University of Arusha*. Hij was één van de beste studenten uit zijn jaar. Na zijn afstuderen bleef Henry God op sabbat aanbidden. Hij hield contact met Doreen. Vijf jaar nadat hij zijn bul had gehaald besloot hij zijn hart aan

Jezus te geven door de doop. Daarna verloofde hij zich met Doreen en trouwden ze. Inmiddels hebben Henry en Doreen drie kinderen. Henry werkt als ambtenaar voor de overheid in Tanzania en dient God als penningmeester van de plaatselijke adventkerk.

Hij is er ontzettend blij mee dat in dit kwartaal een deel van de dertiende sabbatgaven bijdraagt aan de uitbreiding van de faciliteiten aan de *University of Arusha* door de bouw van een hoognodig multifunctioneel centrum. 'Het multifunctioneel centrum zal meer studenten aantrekken tot de universiteit en kunnen huisvesten', legt hij uit. 'Ik hoop dat veel studenten, door hun verblijf aan de universiteit, de waarheid horen en Jezus Christus aanvaarden, net zoals ik dat heb gedaan. Uw dertiende sabbatgaven betekenen ongelooflijk veel voor de *University of Arusha*'.

Dank u voor uw gift bij de dertiende sabbatcollecte.

Predikant of politicus?

Tanzania, 25 februari

Jacob

Als zevenjarige jongen in Tanzania merkte Jacob voor het eerst dat God hem aanspoorde predikant te worden. Toch twijfelde hij als tiener of hij predikant zou worden of toch politicus. Dat laatste leek makkelijker te zijn. En dus stelde hij God op de proef. Jacob stond enorm onder druk de politiek in te komen. Een aantal politici spoorde hem aan zich bij hen te voegen. Hun voorstellen klonken bijna te mooi om waar te zijn. Ze zeiden dat Jacob de noodzakelijke eigenschappen bezat om politicus te worden. Daarnaast beloofden ze hem dat het werk een eitje was en een enorm hoog salaris opleverde. Hun aanbod druiste totaal in tegen Jacobs vroegere verlangen predikant te worden.

Wat het nog moeilijker maakte, was dat hij het geld niet had om theologie te studeren aan de *University of Arusha*, de enige adventistische universiteit in Tanzania die predikanten opleidt. Hij had een grote som geld nodig om de opleidingskosten te betalen, evenals het onderdak en zijn eten en drinken. Jacob wist dat hij niet in aanmerking kwam voor financiële hulp vanuit de overheid of een beurs. Hij besloot God op de proef te stellen. Hij had altijd trouw zijn tienden en giften betaald en keerde zich daarom tot de belofte in Maleachi 3:10, waarin staat: 'Stel Mij maar eens op de proef – zegt de HEER van de hemelse machten. Breng alle tienden naar Mijn voorraadkamer, zodat er voedsel in Mijn tempel is, en zie dan of Ik niet de sluizen van de hemel voor jullie open en zegen in overvloed op je land laat neerdalen'.

Jacob bad: 'Mijn lieve HEER, ik zal wachten op de aanwijzing politicus te worden of uw werk te doen. Ik zal aanvaarden wat als eerste op mijn pad komt.' Hij dacht dat hij veel makkelijker als politicus aan de slag zou kunnen dan als predikant. Kort na zijn gebed kreeg Jacob een telefoontje van een plaatselijke predikant die hem voorstelde de aankomende sabbat in één van zijn kerken te prediken. Jacob stemde toe. Na die sabbat gesproken te hebben, raakte het hem dat de kerkleden, evenals de predikant, God dankten voor zijn preek.

Vanaf die tijd sprak Jacob vaker in de plaatselijke kerken. Tot hij de vraag kreeg of hij op een basisschool wilde werken als assistent-predikant. Na een tijdje kreeg Jacob het idee die functie op te zeggen en een media- en IT-bedrijf op te richten. Hij bad God het bedrijf zo te gebruiken dat hij geld kon verdienen om zich in te schrijven aan de *University of Arusha*. Hij bad dat God hem zo veel geld wilde schenken dat hij geen enkel kerklid om hulp zou hoeven vragen. 'Ik weet dat U me oproept uw werk te doen', bad hij. 'Verzeker me er alstublieft van dat ik het opleidingsgeld en de onderdakkosten aan de universiteit kan betalen'.

Al snel bracht het media- en IT-bedrijf genoeg geld binnen om zijn maandelijkse onkosten voor de universiteit te dekken. Daarbij boden een paar vrienden, die in het buitenland woonden, onverwacht aan ook een financieel steentje bij te dragen. Jacob vroeg zich af of dit het moment voor hem was zich in te schrijven aan de universiteit. Tot hij uitgenodigd werd als predikant dienst te doen in een kerk vlakbij de universitaire campus. Zo'n oproep

was uniek in Tanzania; alleen afgestudeerden in theologie krijgen zulke uitnodigingen. Jacob aanvaardde het aanbod en schreef zich in aan de universiteit.

Momenteel is Jacob bijna klaar met zijn universitaire studie. Zelfs nu hebben zijn preken effect op jonge mensen. Zijn serie lezingen over het geloof in praktijk brengen viel in goede aarde en hij voegt de serie nu samen tot een boek. Als hij terugkijkt op zijn leven, twijfelt hij er niet aan dat God hem op zevenjarige leeftijd riep om evangelisatiewerk te doen. 'De wonderen die mij zijn overkomen, bevestigen in mijn ogen dat God mij op jonge leeftijd riep', zei hij. 'Zo blijkt wel dat God mensen al heel jong roept, net als in het verleden.'

In dit kwartaal helpt de dertiende sabbatcollecte de University of Arusha uitbreiden door de bouw van een multifunctioneel centrum. Een deel van dat centrum is bestemd voor de theologieafdeling en voor klaslokalen waar de opleiding tot predikant plaatsvindt. Dank uw gaven tijdens de dertiende sabbatcollecte om studenten zoals Jacob gehoor te laten geven aan Gods oproep dienstbaar te zijn aan zijn werk.

Een uitweg zoeken

Rwanda, 4 maart

Claude

Op twaalfjarige leeftijd was Claude meer dronken dan nuchter. Hij probeerde te ontkomen aan de problemen die hadden plaatsgevonden tijdens zijn jonge jaren in Rwanda. Claude was opgegroeid in een familie waar maar al te vaak geruzied werd. Van jongs af aan hoorde hij zijn vader en moeder voortdurend kibbelen. Moeder kon ook niet goed omgaan met haar schoonmoeder en bleef na hun ruzies soms dagenlang weg om tijd door te brengen bij haar eigen moeder. Moeder smeekte vader naar een andere stad te verhuizen, zodat ze niet steeds te maken hadden met zijn familieleden. Toch wilde hij zijn familie niet in de steek laten en dus weigerde hij.

Tot Claudes grote schrik werd vader plotseling erg ziek. Hij kreeg medicijnen, maar niets hielp. Zelfs toen hij naar het ziekenhuis ging, kon de arts hem niet helpen en stuurde hij hem door naar een beter uitgerust ziekenhuis. Daar kreeg vader te horen dat hij aan malaria leed. Vader bracht vele dagen door in het ziekenhuis en Claude hoorde mensen rondom hem verkondigen dat vader zou overlijden. In plaats daarvan begon vader zich vreemd te gedragen in het ziekenhuis. Daarom stuurde de arts hem naar een psychiatrische inrichting. Na talloze behandelingen knapte vader op en mocht hij naar huis. Toch hadden de behandelingen zijn gehoor aangetast zo dat hij niets meer kon horen.

In plaats van er blij mee te zijn dat vader op wonderlijke wijze was opgeknapt, vroegen achterdochtige familieleden en burens zich af of hij werkelijk malaria had gehad. Ze smoezelden dat moeder hem geprobeerd had te vergiften. Moeder kon de roddels niet verdragen en vroeg uiteindelijk een scheiding aan, waardoor Claude alleen achterbleef bij vader. Vader liet Claude opvoeden door zijn oma. Nadat vader hertrouwd was, haalde hij de jongen weer terug naar huis. Claude was beschadigd door zijn moeilijke kindertijd. Hij voelde zich eenzaam en verloren. Hij begon bier te drinken totdat hij vrijwel onafgebroken dronken was. Wat een ellendig bestaan voor een twaalfjarige jongen.

Op een dag had hij net wat gedronken, toen hij een buurjongen zag wandelen met een uitgave van *De Grote Strijd*, geschreven door Ellen White. Op de kaft van het boek stonden engelen afgebeeld in witte kleding. De titel, *De Grote Strijd*, intrigeerde Claude. Hij wist maar al te goed dat het woord 'strijd' onenigheid of ruzie betekent. Hij had genoeg ruzies en onenigheden meegemaakt in zijn leven. Als het boek een grote ruzie besprak, zo dacht hij, waarom stonden er dan in het wit geklede engelen op de omslag? Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. 'Mag ik dat boek van je lenen?', vroeg hij de jongen. De jongen had ook wel door dat Claude dronken was. Hij wond er geen doekjes om toen hij antwoordde.

'Als je je bekeert, zul je je gedragen zoals deze engelen op de kaft', zei hij. 'Als je je bekeert, zul je in Jezus' aanwezigheid staan als Hij terugkomt in alle heerlijkheid'. De woorden van de jongen raakten Claude als een bliksemschicht. Van het ene op het andere moment was hij nuchter. Hij voelde zich schuldig om wat hij verkeerd had gedaan. Hij realiseerde zich dat de

buurjongen elke sabbat naar de kerk ging. 'Mag ik volgende sabbat met je mee naar de kerk?', vroeg hij. De jongen glimlachte. 'Tuurlijk', zei hij. 'Ik zou het heel leuk vinden als je komt'. Die sabbat verwelkomden de kinderen en volwassenen in de kerk Claude hartelijk. Hij voelde zich gelukkig en geliefd en genoot van het sabbatschoolprogramma.

Elke sabbat weer bezocht hij de kerk. Hij begon de Bijbel te lezen. Hij las andere geloofsboeken die hij leende van kinderen uit de kerk. In één boek las hij over een jongen die een getuige wilde zijn voor anderen. In het verhaal vroeg de jongen zijn vader, 'Hoe kan ik het Woord van God aan andere kinderen leren?' Zijn vader antwoordde, 'Schrijf je favoriete Bijbelverzen op een papiertje en geef die papiertjes aan andere kinderen'. Claude werd meteen enthousiast en begon zijn lievelingsverzen op aparte blaadjes te schrijven die hij aan andere kinderen gaf. Al snel ging een aantal van die kinderen met Claude mee naar de kerk. Vier van hen hebben hun hart aan Jezus gegeven door de doop.

Claude is nu een vijftienjarige middelbare scholier. Nog steeds deelt hij Bijbelverzen uit. 'Ik houd van Jezus', zegt hij. 'Door het kruis weet ik dat Jezus mij vergeven heeft en ik dank Hem. Ik zal het Woord van God blijven delen, terwijl ik mij voorbereid op Jezus' wederkomst.'

Dank u voor uw zendingsgeld op sabbat. Daarmee kunnen we het goede nieuws over Jezus' spoedige komst verspreiden in Rwanda en over de hele wereld.

Levensreddende constructie

Rwanda, 11 maart

Eustace A. Penniecook

Het was een droom die uitkwam. Jarenlang was het de wens geweest een medische faculteit te openen in Rwanda waar jonge mensen een opleiding tot arts of verpleger konden volgen. Afgestudeerden van deze faculteit zouden niet alleen in staat zijn de zieken te behandelen, maar konden hen ook leiden tot de Grootste Arts, Jezus Christus. Met behulp van de dertiende sabbatgaven begon er schot te komen in de gebouwen op de campus van de *Adventist University of Central Africa* aan de rand van Kigali, de hoofdstad van Rwanda. Elke dag gingen meer dan 300 bouwvakkers aan de slag om muren op te trekken, daken te monteren en vloeren te leggen. Voordat het gekletter van hamers klonk en het geroezemoes van zagen de ochtendlucht doorkliefde, stegen lofliederen op vanuit het uitgestrekte bouwterrein. Hoe dat kwam?

Samen met een paar universitaire studenten aanbadden de bouwvakkers God. Een aantal theologiestudenten was zo blij met de nieuwe medische faculteit dat ze niet af wilden wachten tot de school zendingsartsen op weg stuurde. Ze wilden harten winnen voor de HEER, nog voordat de school haar deuren geopend had. En daarom nodigden ze de bouwvakkers uit elke ochtend liederen te zingen, de Bijbel te lezen en met hen te bidden. Eerst liet maar een handjevol bouwvakkers hun werk liggen om mee te doen met de ochtendaanbidding. Misschien wilden de andere bouwvakkers graag direct aan de slag. Met het verstrijken van de dagen en weken waren er echter meer en meer bouwvakkers die mee wilden doen met de ochtendwijding. Hun bazen, de werkgevers die hen ingehuurd hadden de medische faculteit te bouwen, hadden wel door hoezeer ze genoten van de ochtendwijding en maakten tijd voor hen vrij zodat ze konden zingen en de Bijbel konden bestuderen.

Terwijl de maanden voorbijvlogen, begonnen de theologiestudenten op zoek te gaan naar bouwvakkers die misschien meer over Jezus wilden leren. 'Moet je nagaan', zeiden ze tegen de werklieden, 'dat deze medische faculteit tot stand komt zodat toekomstige gezondheidsleiders harten tot Christus kunnen brengen'. De bouwvakkers stonden versteld toen ze hoorden welke plannen er waren voor de medische faculteit. Terwijl ze aan de medische faculteit bouwden, werd hun hart al tot Jezus getrokken. De bouwvakkers kwamen steeds eerder om naar het Woord van God te luisteren. Ze bezochten het bouwterrein, niet alleen om geld te verdienen, maar ook om het evangelie te horen. 'Het goede nieuws is dat Jezus zijn leven voor u gaf', vertelden de theologiestudenten. 'Deze medische faculteit wil dat feit aan zoveel mogelijk mensen vertellen'.

Toen was het moment dan eindelijk daar; de medische faculteit was klaar. Leidinggevend en voorzitters van Rwanda en de Generale Conferentie wijdden het in. Tijdens de inwijding gaven 27 bouwvakkers hun leven aan Jezus. Achttien vrouwen en negen mannen die bij de ochtendwijdingen aanwezig waren geweest, besloten voor de HEER te leven. 'Moet u nagaan', verwonderde Emile zich, de studentpredikant die de theologiestudenten voorging

in de ochtenddiensten, 'Zelfs nu al worden levens veranderd voor de hemel, terwijl er nog geen enkele student op de medische faculteit rondloopt'.

De medische faculteit van de Adventist University of Central Africa kan 35 studenten huisvesten na de eerste bouwperiode. Van over de hele wereld komen onderwijzers naar de faculteit toe om die jonge hersenen vanuit de universitaire campus buiten Kigali, Rwanda, voor te bereiden op een dienstbaar leven. Dank u voor uw dertiende sabbatgaven dit kwartaal waarmee we huizen kunnen bouwen voor die nieuwe stroom docenten.

School, gebouwd op gebed

Rwanda, 18 maart

Cesiah Y. Pimentel de Penniecook

Dit verhaal vertelt hoe uw dertiende sabbatgaven een droom in vervulling lieten gaan. In 2016 werd een dertiende sabbatgave opgehaald om een medische faculteit te bouwen bij de *Adventist University of Central Africa* aan de rand van Kigali, de hoofdstad van Rwanda. Jarenlang hadden kerkleden door heel de Oost-Centraal Afrikaanse Divisie gehoopt op een medische faculteit. De behoefte aan goede gezondheidszorg was ontzettend groot in dat gebied.

De divisievoorzitter stelde een team samen om na te gaan in hoeverre de opening van een medische faculteit mogelijk was. Toen de voorzitter van de Generale Conferentie het land bezocht, ontmoette hij de president van Rwanda en kreeg hij het aanbod de school te bouwen. Toch duurde het wel even voor het project van de grond kwam. Sommige mensen vroegen zich af of het ooit zou lukken. Bovenaan de lijst met uitdagingen stond het geldprobleem en de vraag naar een hoofddecaan voor de school.

God zorgde ervoor dat kerkleden door de hele divisie geld gaven. Daarnaast droegen kerkleden wereldwijd eveneens hun steentje bij door geld te geven tijdens de dertiende sabbatcollecte in 2016. Dr. Eustace A. Penniecook uit Costa Rica, docerend aan de *Montemorelos University* in Mexico, kreeg de positie van hoofddecaan aangeboden om het project te leiden en hij verhuisde met zijn gezin naar Rwanda. Toch was dat nog maar het begin. Er bleven nog genoeg problemen over: het naleven van regelgevingen, het ontwikkelen van een curriculum, het coördineren van de bouw en het vinden van meubilair, apparatuur, docenten en personeel.

Het hele project steunde op gebed. Kerkleden binnen de divisie baden. Kerkleden over de hele wereld baden. Online begonnen kerkleden een gebedsgroep om in Costa Rica en Mexico te bidden, de plaats waar Dr. Penniecook en zijn gezin vandaan kwamen. 'Waar bidden we precies voor?', vroeg de voorganger van de online gebedsgroep dagelijks, als de kerkleden om 3 uur 's middags, Rwandese tijd, samen waren gekomen. Zelfs niet-adventisten baden.

Op een dag bracht een niet-adventistisch echtpaar een bezoek aan het bouwterrein. 'We staan te popelen dat de school haar deuren opent. We willen onze dochter hierheen sturen', zei de vader. 'We weten dat jullie veel op jullie bordje krijgen. Daarom zijn we een gebedsgroep begonnen voor deze school en we weten dat God deze faculteit tot ontplooiing laat komen om jong verstand te ontwikkelen'.

Eindelijk, op 2 september, 2019, werd het curriculum goedgekeurd en was de medische faculteit voltooid en ingewijd. Een staatsinspectie van de gebouwen was de laatste vereiste. En toen sloeg Covid-19 toe. De levering van hoognodige apparatuur liep vertraging op door de gesloten grenzen. Op het moment dat alle hoop verloren leek, greep God in en kreeg de faculteit speciale toestemming de apparatuur per schip binnen te halen. Na twee volledige lockdowns in Rwanda kon het inspectieteam van de staat dan eindelijk de gebouwen

bezoeken en de school goedkeuren. Vanaf dat moment kon de school voorbereidingen treffen voor de eerste studenten die in januari 2021 zouden komen.

In elke afdeling van de Oost-Centraal Afrikaanse Divisie kwamen jonge mensen in aanmerking voor de opleiding tot medische zendelingen. De zoektocht ging uit naar studenten die het academisch niveau en de kennis van de Engelse taal bezaten om in te gaan op de goddelijke oproep te dienen als leiders in het medisch zendingswerk. Een tweede Covid-19 lockdown vertraagde het begin van de lessen. Internationale studenten moesten thuis blijven tot de lockdown opgeheven werd. Toch waren vier studenten al op weg naar Rwanda en konden ze hun reis niet annuleren. Daarom brachten ze de lockdown door in Rwanda, ver weg van hun thuis in Zuid-Soedan, Ethiopië, Kameroen en Liberia. Traag verstreken de weken. Tot de school officieel opende op 8 maart 2021. De medische faculteit functioneert nu volop. Ook nu zijn er uitdagingen, maar de schoolleiders twijfelen er niet aan dat God de touwtjes in handen heeft.

Dank u voor uw dertiende sabbatgaven waarmee we de Adventist School of Medicine of East-Central Africa tot stand hebben gebracht. In dit kwartaal wordt een deel van de dertiende sabbatcollecte gebruikt om huizen te bouwen voor nieuwe faculteitsleden van de school. Dank u voor uw gebeden en voor uw bijdragen.

Schuldenvrij

Dertiende sabbat, 25 maart

Lydie

Lydie groeide op in een arm Rwandees gezin. Het liefste van alles wilde ze een diploma halen aan een universiteit. Dan kon ze een goede baan krijgen en haar ouders ondersteunen. Maar waar moest ze beginnen? Lydie haalde mooie cijfers op de middelbare school en werd toegelaten tot de *University of Rwanda*, de grootste opleidingsinstelling van het land. Toch kwam ze niet in aanmerking voor één van de weinige beurzen die de overheid aanbood en op eigen kracht kon ze het opleidingsgeld niet betalen. Ook haar ouders hadden het geld niet haar te helpen.

Toch was het de wens van Lydies ouders dat hun dochter zou studeren. Met hun hulp werd ze toegelaten tot de opleiding verpleegkundige aan de *Adventist University of Central Africa*, waar de opleidingskosten veel lager waren. Lydie juichte! Jarenlang had ze ervan gedroomd verpleegster te worden en zieke mensen te helpen. Nu kon ze de opleiding volgen die ze nodig had om die droom waar te maken. Aan het begin van het schooljaar kwam ze in een klas van 35 verpleegkundestudenten. In tegenstelling tot de *University of Rwanda*, waar ze opgegaan was in de menigte op een kolossale campus, herbergde de *Adventist University of Central Africa* slechts 70 studenten op een veel kleinere campus.

Al snel ontdekte ze dat iedereen erg vriendelijk was, hartelijk en met elkaar leefde als één grote familie. De onderwijzers waren prettig om mee om te gaan en brachten, naast hun lessen, extra tijd door met hun studenten tijdens de ochtendwijding, gebedsbijeenkomst halverwege de week en tijdens de erediensten op sabbat. Lydie was opgegroeid in een niet-adventistisch gezin, maar wist wel iets af van de sabbat. Als klein meisje was ze bevriend geweest met een paar adventistische kinderen en had ze via hen over de sabbat gehoord.

Nu hield ze zelf de sabbat, omdat ze als student verplicht was de eredienst elke sabbat bij te wonen. Ze vond die vereiste geen enkel probleem. Ze hield van de sabbat! Omdat ze meer wilde leren over de sabbat, meldde ze zich aan om Bijbelstudie te volgen. Terwijl ze de Bijbel bestudeerde, raakte ze ervan overtuigd dat de sabbat van de zevende dag Gods heilige dag was. Toch stelde ze het steeds uit de keuze te maken om haar hart aan Jezus te geven via de doop. 'Als ik al mijn vakken uit het eerste jaar heb gehaald, laat ik mij dopen', zei ze tegen zichzelf.

Ze slaagde met vlag en wimpel voor haar eerstejaarsvakken. En toch stelde ze de keuze om zich te laten dopen steeds maar weer uit. In haar tweede jaar kon ze het opleidingsgeld met moeite bij elkaar vergaren. Ze zat zo krap bij kas dat het de vraag was of ze het jaar kon afronden. Ze maakte een afspraak met God. 'Als God me helpt mijn tweede lesjaar door te komen, laat ik me dopen', zei ze. Ze rondde haar tweede jaar af. Dit keer hield ze zich aan haar afspraak. God had haar op geweldige wijze gezegend en het minste wat ze kon doen was Hem haar hart schenken. Lydie liet zich dopen.

Toch bleef ze worstelen met schulden. Haar ouders hadden het geld niet haar te helpen en Lydie verdiende met moeite wat geld bij naast haar studie. Het leven werd een worsteling

voor haar en ze miste zelfs een paar van haar laatste tentamens. In die moeilijke tijd waren haar adventistische klasgenoten als een baken van licht voor haar. Ze baden met haar en drongen er bij haar op aan het bijltje er niet bij neer te gooien. Ze rondde haar derde jaar af.

Aan het begin van wat haar vierde en laatste studiejaar moest zijn, was het wel duidelijk dat ze de universiteit moest verlaten. Ze was de universiteit meer dan 1 miljoen Rwandese franken (ca. €950) schuldig. Met zo'n schuld mocht ze zich niet inschrijven voor haar vakken. Lydie begon fulltime te werken om haar schuld af te betalen. Ze nam een baan aan in het constructiewerk op de campus om de universiteit te verrijken met een nieuwe medische faculteit. Het deed haar pijn te zien dat haar vrienden de colleges volgden en aan andere campusactiviteiten meededen, terwijl zij werkte. Was ze maar nooit naar de universiteit gegaan. Wat wilde ze haar baan graag opzeggen en teruggaan naar haar dorp.

Op een dag deelde ze haar verhaal in tranen met één van de universitaire docenten. 'De HEER weet waar je doorheen gaat', zei de onderwijzer vriendelijk. 'Hij zal je niet in de steek laten, nu je zo in nood bent'. Hij moedigde haar aan de universiteit niet de rug toe te keren, maar God een weeklang de oren van het hoofd te bidden. Die week bad Lydie dagelijks. Aan het einde van de week leek God zich evengoed stil te houden. De onderwijzer moedigde haar aan niet op te geven. 'Blijf bidden en wachten op Gods antwoord', zei hij. Weer een week stortte Lydie dagelijks haar hart uit bij God.

Aan het einde van de tweede week kreeg ze onverwachts een telefoontje. Een vriend van de familie belde haar om precies het bedrag aan te bieden dat ze nodig had om de schuld af te betalen. Lydie kon wel huilen van blijdschap! Haar gebeden waren beantwoord. Ze betaalde haar schuld af en met hard werken was ze binnen *no-time* weer op schema met haar klasgenoten. In november 2021 haalde Lydie haar bachelor graad in verpleegkunde aan de *Adventist University of Central Africa*. 'De HEER beantwoordde mijn gebed niet alleen. Hij plantte ook een zaadje van veerkracht en geduld in mij om Hem te dienen waarheen Hij mij ook leidt', zei ze.

Dank u voor uw dertiende sabbatgaven in 2016. Daarmee hebben we de medische faculteiten kunnen bouwen bij de Adventist University of Central Africa. De universiteit opende haar deuren in 2021. Vandaag is een deel van de dertiende sabbatcollecte bestemd voor de bouw van huizen voor de nieuwe afdeling binnen de medische faculteit. Dank u voor uw bijdragen aan dit belangrijke project en de vijf andere projecten door de Oost-Centraal Afrikaanse Divisie.